

ANTHONY
TROLLOPE

doctorul Thorne

BABEL

ANTHONY
TROLLOPE
doctorul Thorne

Traducere din limba engleză
MIHAELA BUCUR

NEMIRA

0301-035-302-076-102

303	Reacția
313	Într-o scrisoare
323	Sir Roger moare
328	Răspuns
331	Două soisori încearcă să-și facă un-a-
336	Doctorul își face ceea ce este în lege.
340	Împresă de mijloc
344	Debutul său de la page
348	Văduvă învinuită
352	Domnul Osei
354	O vîrstă de dinunță
358	Într-o scrisoare de bucurie
362	Într-o scrisoare de bucurie
366	Într-o scrisoare de bucurie
371	Într-o scrisoare de bucurie
375	Într-o scrisoare de bucurie
379	Într-o scrisoare de bucurie
383	Într-o scrisoare de bucurie
387	Într-o scrisoare de bucurie
391	Într-o scrisoare de bucurie
395	Într-o scrisoare de bucurie
399	Într-o scrisoare de bucurie
403	Într-o scrisoare de bucurie
407	Într-o scrisoare de bucurie
411	Într-o scrisoare de bucurie
415	Într-o scrisoare de bucurie
419	Într-o scrisoare de bucurie
423	Într-o scrisoare de bucurie
427	Într-o scrisoare de bucurie
431	Într-o scrisoare de bucurie
435	Într-o scrisoare de bucurie
439	Într-o scrisoare de bucurie
443	Într-o scrisoare de bucurie
447	Într-o scrisoare de bucurie
451	Într-o scrisoare de bucurie
455	Într-o scrisoare de bucurie
459	Într-o scrisoare de bucurie
463	Într-o scrisoare de bucurie
467	Într-o scrisoare de bucurie
471	Într-o scrisoare de bucurie
475	Într-o scrisoare de bucurie
479	Într-o scrisoare de bucurie
483	Într-o scrisoare de bucurie
487	Într-o scrisoare de bucurie
491	Într-o scrisoare de bucurie
495	Într-o scrisoare de bucurie
499	Într-o scrisoare de bucurie
503	Într-o scrisoare de bucurie
507	Într-o scrisoare de bucurie
511	Într-o scrisoare de bucurie
515	Într-o scrisoare de bucurie
519	Într-o scrisoare de bucurie
523	Într-o scrisoare de bucurie
527	Într-o scrisoare de bucurie
531	Într-o scrisoare de bucurie
535	Într-o scrisoare de bucurie
539	Într-o scrisoare de bucurie
543	Într-o scrisoare de bucurie
547	Într-o scrisoare de bucurie
551	Într-o scrisoare de bucurie
555	Într-o scrisoare de bucurie
559	Într-o scrisoare de bucurie
563	Într-o scrisoare de bucurie
567	Într-o scrisoare de bucurie
571	Într-o scrisoare de bucurie
575	Într-o scrisoare de bucurie
579	Într-o scrisoare de bucurie
583	Într-o scrisoare de bucurie
587	Într-o scrisoare de bucurie
591	Într-o scrisoare de bucurie
595	Într-o scrisoare de bucurie
599	Într-o scrisoare de bucurie
603	Într-o scrisoare de bucurie
607	Într-o scrisoare de bucurie
611	Într-o scrisoare de bucurie
615	Într-o scrisoare de bucurie
619	Într-o scrisoare de bucurie
623	Într-o scrisoare de bucurie
627	Într-o scrisoare de bucurie
631	Într-o scrisoare de bucurie
635	Într-o scrisoare de bucurie
639	Într-o scrisoare de bucurie
643	Într-o scrisoare de bucurie
647	Într-o scrisoare de bucurie
651	Într-o scrisoare de bucurie
655	Într-o scrisoare de bucurie
659	Într-o scrisoare de bucurie
663	Într-o scrisoare de bucurie
667	Într-o scrisoare de bucurie
671	Într-o scrisoare de bucurie
675	Într-o scrisoare de bucurie
679	Într-o scrisoare de bucurie
683	Într-o scrisoare de bucurie
687	Într-o scrisoare de bucurie
691	Într-o scrisoare de bucurie
695	Într-o scrisoare de bucurie
699	Într-o scrisoare de bucurie
703	Într-o scrisoare de bucurie
707	Într-o scrisoare de bucurie
711	Într-o scrisoare de bucurie
715	Într-o scrisoare de bucurie
719	Într-o scrisoare de bucurie
723	Într-o scrisoare de bucurie
727	Într-o scrisoare de bucurie
731	Într-o scrisoare de bucurie
735	Într-o scrisoare de bucurie
739	Într-o scrisoare de bucurie
743	Într-o scrisoare de bucurie
747	Într-o scrisoare de bucurie
751	Într-o scrisoare de bucurie
755	Într-o scrisoare de bucurie
759	Într-o scrisoare de bucurie
763	Într-o scrisoare de bucurie
767	Într-o scrisoare de bucurie
771	Într-o scrisoare de bucurie
775	Într-o scrisoare de bucurie
779	Într-o scrisoare de bucurie
783	Într-o scrisoare de bucurie
787	Într-o scrisoare de bucurie
791	Într-o scrisoare de bucurie
795	Într-o scrisoare de bucurie
799	Într-o scrisoare de bucurie
803	Într-o scrisoare de bucurie
807	Într-o scrisoare de bucurie
811	Într-o scrisoare de bucurie
815	Într-o scrisoare de bucurie
819	Într-o scrisoare de bucurie
823	Într-o scrisoare de bucurie
827	Într-o scrisoare de bucurie
831	Într-o scrisoare de bucurie
835	Într-o scrisoare de bucurie
839	Într-o scrisoare de bucurie
843	Într-o scrisoare de bucurie
847	Într-o scrisoare de bucurie
851	Într-o scrisoare de bucurie
855	Într-o scrisoare de bucurie
859	Într-o scrisoare de bucurie
863	Într-o scrisoare de bucurie
867	Într-o scrisoare de bucurie
871	Într-o scrisoare de bucurie
875	Într-o scrisoare de bucurie
879	Într-o scrisoare de bucurie
883	Într-o scrisoare de bucurie
887	Într-o scrisoare de bucurie
891	Într-o scrisoare de bucurie
895	Într-o scrisoare de bucurie
899	Într-o scrisoare de bucurie
903	Într-o scrisoare de bucurie
907	Într-o scrisoare de bucurie
911	Într-o scrisoare de bucurie
915	Într-o scrisoare de bucurie
919	Într-o scrisoare de bucurie
923	Într-o scrisoare de bucurie
927	Într-o scrisoare de bucurie
931	Într-o scrisoare de bucurie
935	Într-o scrisoare de bucurie
939	Într-o scrisoare de bucurie
943	Într-o scrisoare de bucurie
947	Într-o scrisoare de bucurie
951	Într-o scrisoare de bucurie
955	Într-o scrisoare de bucurie
959	Într-o scrisoare de bucurie
963	Într-o scrisoare de bucurie
967	Într-o scrisoare de bucurie
971	Într-o scrisoare de bucurie
975	Într-o scrisoare de bucurie
979	Într-o scrisoare de bucurie
983	Într-o scrisoare de bucurie
987	Într-o scrisoare de bucurie
991	Într-o scrisoare de bucurie
995	Într-o scrisoare de bucurie
999	Într-o scrisoare de bucurie

Cuprins

1. Familia Gresham din Greshamsbury	5
2. Cu multă, multă vreme în urmă.....	23
3. Doctorul Thorne.....	36
4. Lecțiile Castelului Courcy.....	52
5. Prima cuvântare a lui Frank Gresham	74
6. Primele iubiri ale lui Frank Gresham.....	86
7. Grădina doctorului.....	99
8. Proiecte matrimoniale	110
9. Sir Roger Scatcherd	126
10. Testamentul lui Sir Roger	138
11. Doctorul își bea ceaiul	151
12. Când grec cu grec se înfruntă răsună goarna de luptă	161
13. Cei doi unchi	175
14. Condamnare la exil.....	186
15. Courcy.....	203
16. Domnișoara Dunstable.....	212
17. Alegerile	224
18. Rivalii	242
19. Ducele de omnium	260
20. Cererea	271
21. Domnul Moffat intră în încurcături.....	281
22. Sir Roger este destituit.....	297

23. Retrospectivă.....	307
24. Louis Scatcherd.....	318
25. Sir Roger moare.....	332
26. Război	349
27. Domnișoara Thorne se duce într-o vizită.....	361
28. Doctorul află ceva care „să-i fie pe plac“	376
29. Plimbare pe măgar	389
30. După masa de prânz	405
31. Vârful icului.....	414
32. Domnul Oriel.....	426
33. O vizită de dimineată	437
34. O caleașcă trasă de patru cai sosește la Greshamsbury	450
35. Sir Louis se duce la cină.....	471
36. Oare o să mai vină?.....	483
37. <i>Sir Louis pleacă din Greshamsbury</i>	493
38. Preceptele și practicile De Courcy	504
39. Ce spune lumea despre sângele nobil.....	521
40. Cei doi doctori fac schimb de pacienți	532
41. Doctorul Thorne refuză să se amestece	543
42. Ce poți da în schimb	555
43. Neamul Scatcherd se stinge	570
44. Sâmbătă seara și duminică dimineața.....	581
45. Treburi avocătești în Londra.....	596
46. Vulpii noastre îi crește coada	608
47. Cum a fost primită mireasa și cine a fost invitat la nuntă	622

FAMILIA GRESHAM DIN GRESHAMS BURY

Înainte ca preabunul cititor să-l fi cunoscut pe modestul doctor de țară, personajul principal al povestirii de față, ar fi bine să afle câteva amănunte în legătură cu localitatea unde doctorul nostru își practica profesiunea și cu vecinii pe care-i îngrijea.

În vestul Angliei se află un ținut care, e drept, nu-i atât de plin de viață, nici atât de renumit ca unele ținuturi manufacтурiere uriașe din nord; totuși, cei ce-l cunosc bine îl îndrăgesc foarte mult. Păsunile verzi, lanurile unduoase, drumurile ascunse între dealuri umbroase – și ar trebui adăugat – noroioase, cărările și pârleazurile, bisericuțele de țară maronii, solide, aleile de fagi, numeroasele clădiri în stil Tudor, vânătorile ce se țineau lanț, politețea manierată și spiritul general de clan care îi e specific i-au făcut pe locuitori să-l considere pământ binecuvântat din Goșen¹. Este un ținut exclusiv agricol, agricol prin produsele sale, agricol prin săracii săi și tot agricol prin plăcerile sale. Desigur sunt și orașe în ținut, mari depozite de unde se aduc semințe și articole de băcănie, panglici și vătraiie, în care se țin târguri și se organizează balurile de țară; orașe care, în ciuda reformelor trecute,

¹ Regiune mănoasă la răsărit de delta Nilului, cultivată de israeliți înainte de ieșirea din Egipt; ținut bogat și ospitalier (n. tr.).

prezente și viitoare, își au reprezentantul lor în Parlament, ales conform cerințelor dictate de vreun mare moșier din vecinătate; din aceste orașe pornesc poștaloanele de țară și tot aici se schimbă caii de poștă în cursul vizitelor prin ținut. Dar orașele asta nu sporesc cu nimic importanța ținutului. Dacă lăsăm deoparte orașul de reședință al judecătorilor, ele n-au decât o singură stradă prăpădită, dar gălăgioasă. Fiecare dintre aceste orașe se reduce la două pompe de apă, trei hoteluri, zece magazine, cincisprezece berării, un comisar și o piață.

Pe bună dreptate, de câte ori se discută importanța ținutului nu se ține seama de populația urbană, cu excepția, aşa cum am mai spus, a orașului de reședință judecătoarească și totodată reședință de mitropolie. Aici se află aristocrația clericală care, bineînțeles, are un cuvânt greu de spus. Un mitropolit, un episcop, un arhiepiscop, trei-patru canonici și numeroșii lor capelani, vicari și acoliți eccluziaști, toți aceștia constituie într-adevăr o societate care trebuie să fie luată în seamă de moșierii din ținut, în rest, importanța ținutului Barsetshire se datorează în întregime proprietarilor de pământ.

Totuși, Barsetshire nu mai formează acum un întreg tot atât de bine conturat cum era înainte ca Reform Bill¹ să-l fi divizat. În zilele noastre există Barsetshire de est după cum există și Barsetshire de vest. Si cei care se pricep în treburile din Barsetshire declară că pot de pe acum să descifreze unele diferențe de atitudini, unele deosebiri de interes. Jumătatea estică a ținutului este mai clar conservatoare decât cea vestică. Există sau a existat o tendință spre Peel² în cea de-a doua. Si apoi, faptul că două mari figuri ale partidului *Whig*, ca ducele de Omnium și contele de Courey, își au

¹ Act politic din 1832 care reformează sistemul electoral din Anglia; redistribuie mai echitabil locurile în Parlament, în favoarea noilor centre industriale; abolește aşa-numitele *rotten boroughs*, circumscripții electorale cu puține voturi, dar având dreptul de a fi reprezentate în Parlament.

² Robert Peel (1783–1850), om politic englez, prim-ministru al Angliei, aparținând partidului *tory* (conservator); adept al unor măsuri cu caracter liberal.

reședință în această parte îi pune oarecum în umbră și îi face mai puțin influenți pe nobilii care locuiesc prin apropiere.

Atenția noastră se îndreaptă spre Barsetshire de est. Când a fost propusă diviziunea mai sus-pomenită, în zilele acelea furtunoase, când oamenii curajoși îi mai combăteau încă pe miniștrii care propuneau reforme, dacă nu cu speranță, cel puțin cu suflet, n-a fost luptător mai înfocat decât John Newbold Gresham de la Greshamsbury, deputatul de Barsetshire. Soarta totuși și ducele de Wellington i-au fost potrivnice, iar la alegerile următoare John Newbold Gresham n-a mai fost decât reprezentant al Barsetshire de est.

Nu se cade să cercetăm acum dacă a fost sau nu adevărat ceea ce se afirma pe vremea aceea, și anume că soiul de oameni cu care a trebuit să aibă legături la St. Stephen i-au frânt inima. Ceea ce e cu siguranță adevărat e că n-a apucat să trăiască până la încheierea primului an al Parlamentului reformat. Domnul Gresham de pe atunci nu era un om bătrân când a murit, iar fiul său cel mai mare, Francis Newbold Gresham, era foarte Tânăr; dar, în ciuda tinereții sale și în ciuda altor obiecții, care se ridicau în calea unei asemenea alegeri, și care vor trebui explicate, a fost ales în locul tatălui său. Serviciile aduse de tatăl lui fusese să prea proaspete și bine apreciate, prea la unison cu sentimentele celor din jurul său ca să permită alegerea altcuiva. Și astfel, Tânărul Frank Gresham s-a trezit deputat al Barsetshire de est, cu toate că până și cei care-l aleseră știau că n-au motive prea temeinice ca să-i acorde încredere dându-i voturile lor.

Deși pe vremea aceea Frank Gresham n-avea decât douăzeci și patru de ani, era însurat și tată. Își alesese, încă de pe atunci, o soție, și prin alegerea sa le oferise destule motive de neîncredere celor din Barsetshire de est. Se însurase chiar cu *lady* Arabella De Courcy, sora marelui conte *whig* care locuia la castelul Courcy, în vest. Tocmai acel conte care nu numai că votase pentru Reform Bill, dar se și străduise în chip mărșav să-i convingă pe alții tineri *peer*-i să voteze. Nu e de mirare, deci,

că numai la auzul acestui nume nobilii din ținut, care erau fermi pe poziția de *tory*, strâmbau din nas.

Nu numai că Frank Gresham făcuse această căsătorie, dar după ce își aleseșe soția într-un fel atât de nepotrivit și nepatriotic, își agravase păcatul devenind necugetat de intim cu rudele soției. E adevărat că el se mai considera încă un *tory*, că mai era încă membru al clubului în care tatăl său fusese una dintre personalitățile marcante și unde pe vremea marilor bătăliei ieșise chiar el cu capul spart dintr-o încăierare, pentru cauza cea dreaptă. Oamenii cumsecade, cinstiți și loiali din Barsetshire de est socoteau totuși că unul care vizitează atât de des castelul Courcy nu poate fi considerat un *tory* consecvent. Oricum, când a murit tatăl său, faptul că i s-a spart cândva capul i-a fost de mare folos. S-a insistat că a fost posibil asupra suferințelor pe care le-a îndurat pentru cauza partidului. Iar acestea, alături de meritele tatălui, au făcut ca balanța să încline de partea lui și astfel, la o întunire ținută la *George and Dragon*, la Barchester, s-a hotărât că Frank Gresham va fi cel care va ocupa locul tatălui său în Parlament.

Dar locul tatălui său era prea mare pentru el. A devenit într-adevăr deputat al Barsetshire de est, dar s-a dovedit lipsit de entuziasm, nepăsător și inclinat să se asocieze cu inamicii cauzei drepte; era atât de puțin doritor să lupte pentru cauză, că în scurtă vreme i-a dezgustat pe cei care prețuiau memoria bătrânului.

Pe vremea aceea castelul De Courcy avea multe atracții pentru un Tânăr și toate acele atracții erau folosite în cel mai înalt grad pentru a-l câștiga pe Tânărul Gresham. Soția sa, care era cu un an-doi mai în vîrstă decât el, era o persoană mondenă, cu gusturi și aspirații ce o legau de *whig*-i aşa cum era și firesc pentru fiica unui mare conte liberal; era interesată de politică sau credea că e mai mult decât soțul ei. Stătuse la Curte vreo lună sau două înainte de logodnă și începuse să credă că o mare parte din politica dusă de conducătorii Angliei depindea de intrigile englezoaicelor. Era una dintre acele persoane care ar fi întreprins cu dragă inimă ceva dacă ar fi știut cum, și prima încercare importantă a fost să facă din Tânărul ei soț, un *tory* respectabil, un maimuțoi *whig* de

mâna a doua. Cum firea acestei doamne va ieși la iveală, sper, în paginile ce vor urma, n-are rost să mai fac aici o descriere amănunțită.

Nu este un lucru rău să fii ginerele unui conte influent, reprezentant în Parlament al unui ținut și posesor al unei frumoase reședințe englezesti și al unei frumoase și vechi averi. Fiind foarte Tânăr, Frank Gresham era încântat de viața ce i se deschidea în față. Se consola și el cum putea când vedea mutrele lungi cu care era primit de cei din partidul său și se răzbuna strângând și mai mult legăturile cu adversarii săi politici. Întocmai ca un fluture lipsit de minte, zbura către lumina puternică și, bineînțeles, ca și fluturele și-a ars aripile. Devenise deputat la începutul lui 1833, iar în toamna lui 1834 Parlamentul a fost dizolvat. Tinerii membri de douăzeci și trei sau douăzeci și patru de ani nu se prea lasă impresionați de dizolvări, uită că alegătorii își au capriciile lor și sunt prea mândri de prezent ca să-și mai facă socoli pentru vizitor. Așa s-a întâmplat și cu domnul Gresham. Tatăl său fusese reprezentant al Barsetshire toată viața și se aștepta să se bucure de aceeași cinste, ca și când asta ar fi fost parte din moștenire; nu a făcut însă nimic din ceea ce făcuse tatăl său ca să-și asigure locul.

În toamna lui 1834 Parlamentul a fost dizolvat și Frank Gresham cu onorata sa *lady* și întreaga familie De Courcy la spate descoperit că jignise profund ținutul. Spre marea lui dezamăgire a fost propus un alt candidat ca să-i țină tovărăsie vechiului său coleg și, deși s-a luptat bărbătește și a cheltuit zece mii de lire în bătălie, n-a putut să recâștige situația. În Anglia un conservator de dreapta susținut de interes *whig* nu e niciodată o persoană populară. Nimeni nu poate avea încredere în el, deși s-ar putea să fie unii care să vrea să-l pună în posturi înalte, chiar dacă nu se bucură de încredere. Așa s-a întâmplat și cu domnul Gresham. Erau mulți aceia care voiau să-l țină în Parlament din considerente de familie, dar niciunul nu era convins că e potrivit pentru locul acela. În consecință s-a iscat o luptă amară și costisitoare. Când Frank Gresham era tachinat că ar fi *whig*, el renega familia De Courcy, ca apoi să-i renege pe vechii prieteni ai tatălui său

dacă cineva îi striga că ar fi fost respins de conservatori. Așa că, oscilând între cele două scaune, a căzut la pământ și nu s-a mai ridicat niciodată în picioare ca politician.

Nu s-a mai ridicat niciodată în picioare, dar a mai făcut încă de două ori eforturi disperate pentru asta. Din diverse motive, în Barsetshire de est alegerile se repetau destul de des pe vremea aceea și, înainte de-a împlini douăzeci și opt de ani, domnul Gresham se luptase de trei ori să devină reprezentantul ținutului și fusese înfrânt tot de trei ori. Dar să fim drepti: cu firea lui, el s-ar fi dat bătut după ce-a pierdut primele zece mii de lire, dar *lady Arabella* avea un temperament mai ambicioz. Ea se măritase cu un bărbat care poseda un domeniu frumos și o avere la fel de frumoasă, dar, oricum, nu se măritase cu un nobil și în privința asta coborâse în rang. S-ar fi cuvenit ca soțul ei să fie membru al Camerei Lorzilor. Dar, pentru că asta nu se putea, era esențial să aibă cel puțin un loc în Camera Inferioară. Încetul cu încetul ar fi devenit o „oarecare“, dacă s-ar fi mulțumit să fie soția „unuia“ dintre *squire*-i¹.

Instigat în felul acesta, domnul Gresham a repetat de trei ori lupta zadarnică, și a repetat-o de fiecare dată cu pierderi serioase. El și-a pierdut banii, *lady Arabella* și-a pierdut cumpătul, iar treburile la Greshamsbury nu mergeau deloc aşa cum merseră pe vremea bătrânului *squire*. În primii doisprezece ani ai căsniciei copiii au apărut unul după altul. Primul născut a fost băiat; și pe vremurile acelea fericite și calme, când bătrânul mai era încă în viață, mare a fost bucuria la nașterea unui moștenitor la Greshamsbury. S-au aprins focuri pe tot domeniul, s-au perpelit boi întregi și s-au respectat cu o strălucire rară toate obiceiurile care se întâlnesc în asemenea ocazii la britonii bogăți. Dar când s-a născut cel de-al zecelea copil – care era a noua fată –, bucuria n-a mai fost exteriorizată cu aceeași opulență.

Apoi au mai apărut și alte necazuri. Unele dintre aceste fetițe erau bolnăvicioase, câteva chiar foarte bolnăvicioase. Despre *lady Arabella* nu se putea spune că era lipsită de defecte... Defecțe care

¹ „Mic nobil de țară, moșier“ – în lb. engl. în orig. (n. tr.).

dăunau serios atât fericirii soțului, cât și fericirii personale, dar printre ele nu se număra în niciun caz acela de-a fi o mamă indiferentă. Își săcâise clipă de clipă soțul că nu ajunsese în Parlament, că nu voia să mobileze casa din Portman Square, îl săcâise pentru că nu accepta să invite iarna la Greshamsbury Park mai multe persoane decât putea cuprinde casa. Dar acum schimbase placa și începuse să-l chinuie, fiindcă Selina tușea, pentru că Helena avea febră, Sophia avea coloana vertebrală slabă, iar pofta de mâncare a Matildei dispăruse.

O să spuneți că nu era o crimă să-l necăjească pe bietul om cu asemenea lucruri. Și aşa și e; dar felul în care o făcea era de neierat. Tusea Selinei nu putea avea nici cea mai mică legătură cu mobila demodată din Portman Square. Și nici spinarea Sophiei n-ar fi fost mai țeapănă dacă tatăl ei ar fi fost în Parlament. Și totuși, auzind-o pe *lady Arabella* discutând aceste probleme în conclavurile de familie, ai fi putut crede că ea se aştepta la astfel de rezultate.

Așa cum stăteau lucrurile, sărmanele ei odrasle bolnave au fost purtate de la Londra la Brighton, de la Brighton la vreo stațiune din Germania, de la stațiunea din Germania înapoi la Torquay și de acolo toate patru au fost duse până la acea graniță de unde nu mai putea fi făcută nicio călătorie după indicațiile mamei lor.

Unicul fiu, moștenitorul de la Greshamsbury, a fost botezat după tatăl său, Francis Newbold Gresham. El ar fi fost eroul povestirii noastre dacă acest loc n-ar fi fost dinainte ocupat de către doctorul comunei. Cei care vor n-au decât să considere că el e eroul. El e cel care va fi Tânărul nostru preferat, ale lui vor fi scenele de dragoste, el va trece prin încercări și greutăți și va ieși sau nu victorios din ele după cum va fi cazul. Sunt prea bătrân acum ca să mai fiu un autor nemilos, aşa încât probabil că nu va muri de inimă rea. Cei care nu sunt de acord cu gândul ca un doctor de țară burlac, trecut de prima tinerețe, să fie eroul cărții pot să-l pună pe moștenitorul de la Greshamsbury în locul lui și să intituleze cartea, dacă au chef, *Iubirile și pățaniiile lui Francis Newbold Gresham, cel Tânăr*.

Căci Tânărul Frank Gresham nu era deloc nepotrivit în rolul unui erou de felul acesta. El n-avea nimic de-a face cu bolile surorilor lui și, deși era singurul băiat din familie, avea o înfățișare mai plăcută decât oricare dintre surorile lui. Din cele mai îndepărtate timpuri cei din neamul Gresham fuseseră oameni chipeși. Aveau fruntea înaltă, ochii albaștri, părul blond, aveau gropițe în bărbie și o unduire periculoasă, aristocratică, plăcută a buzei de sus care poate exprima în egală măsură bună-dispoziție sau dispreț. Tânărul Frank era un Gresham din cap până-n picioare, și era cel mai drag inimii tatălui său.

Cei din familia De Courcy n-au fost niciodată urâți. Înținta, comportamentul și chiar chipul lor trădau prea multă aroganță, prea multă mândrie și am putea spune prea multă noblețe ca să poată fi considerați urâți. Dar nu erau nici un neam hrănит de Venus sau Apollo. Erau cu toții înalți și subțiri, cu pomeții ridicați, cu fruntea înaltă și aveau ochi mari, reci, care le dădeau un aer demn. Toate fetele din familia De Courcy aveau păr frumos și, cum erau înzestrate cu maniere distinse și darul de-a povesti, reușeau să treacă în societate drept frumuseți, până când erau absorbite de piața matrimonială și nimănui nu-i mai păsa dacă sunt sau nu frumuseți. Domnișoarele Gresham erau croite pe tiparul De Courcy, iar asta nu făcea deloc să îi fie mai puțin dragi mamei lor, ci dimpotrivă. Cele două mai mari, Augusta și Beatrice, trăiau și, după toate aparențele, aveau să trăiască. Celealte patru care veneau la rând se ofiliseră și muriseră una după alta – toate în același an nefericit – zăcând acum în cimitirul nou și bine îngrijit de la Torquay. Urma apoi o pereche, născute deodată, ca niște flori firave, delicate, fragile, cu părul și ochii de culoare închisă, cu fețe palide, prelungi și supte, despre care oamenii spuneau că sunt sortite să meargă în scurtă vreme pe urmele surorilor lor. Până acum totuși nu le-au urmat și nici n-au suferit ca surorile lor. Existau unii în Greshamsbury care puneau acest lucru pe seama schimbării medicului curant al familiei.

Venea apoi cea mai Tânără din familie, cea a cărei naștere n-a fost vestită cu veselie zgomotoasă, după cum v-am spus; pentru

că la sosirea ei pe lume patru dintre surori cu tâmpalele palide, cu obrajii supți și străvezii și brațele slabe și scheletice așteptau învoirea să părăsească această lume.

Astfel arăta familia când, în anul 1854, fiul cel mare ajunsese la majorat, învățase la Harrow și mai studia încă la Cambridge. Dar, cum e firesc, se întorsese acasă pentru a-și sărbători ziua. Ziua majoratului trebuie să fie un prilej de mare bucurie pentru un Tânăr care are de moștenit mult pământ și o avere considerabilă. Câte felicitări sincere și câte cuvântări rostite cu căldură de către vîrstnicii cărunți din ținut în cinstea bărbăției lui! Ce prilej pentru mânăgeri materne împărțite de mamele din vecinătate, care l-au văzut crescând încă din leagăn, mame care au fete, poate destul de frumoase și destul de bune, și destul de dulci, chiar și pentru gustul lui. Prilej pentru urări tandre pe jumătate reținute, pe jumătate șoptite, de către fete care poate acum pentru prima oară i se adresează cu severul nume de familie; și care au aflat, poate mai degrabă din instinct decât din precepte, că a sosit timpul când trebuie să renunțe să i se adreseze familiar spunându-i pe nume – Charles sau John. E un prilej pentru tineri să-i șoptească la ureche „norocosule“ și să facă aluzii la zodia lui norocoasă, în timp ce-l bat pe umăr și-i doresc să trăiască o mie de ani și apoi să nu moară niciodată. Prilej pentru țărani de pe moșie să izbucnească în urale, pentru cei mai înstăriți și mai vîrstnici să-i facă urări strângându-i mâna, pentru nevestele lor să-l sărute și pentru el să le sărute pe fiicele lor. Toate acestea sunt menite să facă a douăzeci și una aniversare foarte plăcută pentru un moștenitor. Pe de altă parte, s-ar putea ca placerea să nu fie tot atât de mare pentru un Tânăr care știe că de-acum înainte poate fi arestat și că nu moștenește niciun alt privilegiu.

Se poate presupune că Frank Gresham e mult mai aproape de primul caz decât de ultimul. Totuși, ceremonia majoratului său n-a fost nici pe departe asemănătoare celei pe care soarta i-o acordase tatălui său. Acum domnul Gresham era un om cu încurcături financiare și, deși lumea nu știa că are datorii, el nu-i invita

pe locuitorii din ținut în casa și parcul său cu aceeași bucurie cu care ar fi făcut-o dacă i-ar fi mers bine.

Nimic nu-i mergea din plin. *Lady Arabella* părea că se străduiește ca nimic să nu iasă bine în jurul lui. N-avea parte decât de zbumecuri și necazuri. Nu mai era omul vesel și fericit de altădată și oamenii din Barsetshire de est nu se așteptau la o sărbătoare de mare amploare atunci când Tânărul Gresham a ajuns la majorat.

A existat totuși o sărbătorire. Era în iulie și sub stejari au fost întinse mese pentru țărani. Au fost întinse mese și pe ele s-au pus carne, bere și vin. Iar în timp ce Frank trecea de la unul la altul, dând mâna cu musafirii săi, își exprima speranța că relațiile dintre ei vor fi îndelungate, strânse și că și unii, și alții vor avea de câștigat.

Trebuie să spunem acum câteva cuvinte și despre proprietate. Greshamsbury Park era o reședință frumoasă și veche de gentlemani englezi – era și este. Dar putem să vorbim mai ușor la trecut, pentru că vorbim despre ea referindu-ne la timpuri trecute. Am vorbit despre Greshamsbury Park; exista un parc care se numea așa, dar clădirea însăși era cunoscută drept Greshamsbury House și nu se afla în parc. Poate că am reuși să descriem mai bine dacă am spune că satul Greshamsbury constă dintr-o stradă lungă de o milă, cu casele răsfirate, stradă care se rupea la mijloc, așa încât jumătate din ea se afla în unghi drept față de cealaltă jumătate. În acest unghi se afla Greshamsbury House, iar grădinile și pământurile din jurul ei umpleau spațiul dintre laturile străzii. La fiecare capăt al satului, exista câte o intrare cu porți mari și fiecare poartă era păzită de efigiile a doi păgâni cu măciuci, acesta fiind blazonul familiei; un drum lat și foarte drept pornea de la fiecare intrare și ducea pe sub o alei majestuoasă de tei până la clădire. Aceasta era construită în stilul Tudor cel mai bogat ornamentat sau poate, mai bine zis, cel mai pur; așa încât deși reședința de la Greshamsbury nu este atât de completă ca Longleat, nici atât de impozantă ca Hatfield, dintr-un anumit punct de vedere se poate spune că este cel mai frumos exemplar de arhitectură în stil Tudor cu care se poate mândri ținutul.